

zůstavuje to volnému uvážení soudu, jak tomu nasvědčuje slovo »může« v §§ 266, 260, posl. odst. tr. zák. uvedené. Nejde tu tedy v těchto směrech o porušení nebo nesprávné použití nějakého pro soud závazného předpisu zákona, jak je má na mysli čís. 11 § 281 tr. ř., nýbrž o výkon volného rozhodování soudu. Pokud dále jde o stížností vytýkané zostření trestu, nejde tu rovněž o porušení nebo nesprávné použití zákona; ono opatření nalézacího soudu odpovídá naopak předpisu posledního odstavce § 260 tr. zák., jenž výslovně ustanovuje, že v případě použití § 260 b) tr. zák. má být vězení zostřeno podle § 253 tr. zák., který připouští i zostření posty. Námitka stížnosti, že nalézací soud vykročil ze své moci trestní a z mezí svého práva zmírňovacího a zaměňovacího není tudíž odůvodněna. Zmateční stížnost bylo tedy jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Naproti tomu jest odvolání obžalovaných částečně odůvodněno. Použití obou zákonných ustanovení § 260 b) a § 266 tr. zák. odůvodňuje vzhledem k tomu, že jsou tu, jak soud první stolice správně vytknul u obou obžalovaných tři polehčující okolnosti (dosavadní zchovalost, částečné doznání, jednání v napilosti) a žádná okolnost přitěžující, sejít pod zákonnou sazbu § 303 tr. zák., arcit' vzhledem k použití § 260 b) tr. zák. se zostřením podle § 260 posledního odstavce nutným, byť i další polehčující okolnosti, jichž se obžalovaní dovolávají, a to Augustin M. své nezletilosti a Karel Č., že je na hranici zletilosti, nemají při přečinech a přestupcích podle ustanovení § 264 a) tr. zák. odchylkou od ustanovení § 46 a) tr. zák. žádného významu, nýbrž toliko blízkost nedospělosti. K záměně způsobu trestu z trestu tuhého vězení v trest jednoduchého vězení neshledána příčina. Odvolání obou obžalovaných do výše trestu bylo tedy vyhověno.

Čís. 3249.

Zákon zůstavuje znalecký důkaz o pravosti listiny volnému uvážení soudu (§ 135 tr. ř.); zamítnutí takového důkazu není zmatkem čís. 4 § 281 tr. ř.

Při rozhodování o návrhu na osobní předvolání svědka k hlavnímu přelíčení jest zkoumati, zda vyvolaly výsledky jednání při hlavním přelíčení potřebu přesnějšího vyšetření pravdy materiální, než je možno na základě pouhého výslechu svědka v přípravném řízení a sepsaného o něm protokolu.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1928, Zm II 39/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 12. prosince 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 a 201 a) tr. zák. a podle §§ 197, 199 a) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, uplatňující číselně důvody zmatečnosti podle § 281 čis. 4 a 5 tr. ř., nelze přiznati oprávnění. Onen zmatek spatřuje stížnost mimo jiné v tom, že nalézací soud zamítl při hlavním přelíčení tyto návrhy obžalovaného: 1. návrh, by byl proveden důkaz znalci písma o tom, že podpis na záručním listě (na dopisu firmy J. B. v J. na firmu Bratří S. v B. ze dne 12. července 1926) pochází z ruky Jana B-y, srovnáním tohoto podpisu s podpisy Jana B-y na přílohách připojených k podání obžalovaného a s podpisy Jana B-y v policejních spisech, 2. návrh na osobní předvolání svědkyně Růženy K-ové k hlavnímu přelíčení. Zamítnutím těchto návrhů nebyla však obhajoba zkrácena, tak že tu není zmatku podle § 281, čis. 4 tr. ř. K 1. Návrh na provedení důkazu znaleckého byl nalézacím soudem právem zamítnut s odůvodněním, že podpis na záručním listě je jednoduchým škrtem, jenž vypadne pokaždé jinak a jehož srovnávání s jinými podobnými škrty neslibuje pozitivního výsledku. Tento návrh směl býti zamítnut tím spíše, an svědek Jan B. s určitostí potvrdil, že dopis, o nějž tu jde, nebyl jím podepsán, a svědkyně Františka B-ová a Růžena K-ová udaly, že se obžalovaný k nim vyjádřil v ten smysl, že si záruční list sám vyhotovil a že tu věc na B-u nalíčil. Ostatně zákon zůstává znalecký důkaz o pravosti listiny volnému uvážení soudu, jak tomu nasvědčuje slovo »může« v § 135 tr. ř. Zamítl-li tedy nalézací soud takový důkaz, nemůže jíti o opomenutí nebo nesprávné použití nějakého pro soud závazného předpisu zákona nebo nějaké zásady trestního řízení, jak je má na mysli čis. 4 § 281 tr. ř., nýbrž o výkon volného rozhodování soudu a dotyčné vývody stěžovatelovy vypadají vůbec z rámce zákonného provedení zmateční stížnosti. K 2. Svědkyně Růžena K-ová nedostavila se pro nemoc k hlavnímu přelíčení, k němuž byla obeslána. Poněvadž tu podle toho byl zákonný předpoklad pro přečtení protokolu sepsaného o výsledku svědkyně v přípravném vyhledávání v této věci podle § 252, čis. 1 tr. ř., byl tento protokol přes odpor obžalovaného při hlavním přelíčení přečten. Návrh pod 2. uvedený, jež pak obhájce obžalovaného učinil, byl nalézacím soudem právem zamítnut. Zřetel k požadavkům procesní hospodárnosti a v řádu trestním zřejmě projevená snaha po udržení souvislosti zahájeného již hlavního přelíčení nutí k tomu, by při rozhodování o takovém návrhu bylo zkoumáno, zda výsledky jednání při hlavním přelíčení vyvolaly potřebu přesnějšího vyšetření pravdy materiální, než je možno na základě pouhého výsledku svědka v přípravném řízení a sepsaného o něm protokolu. Předpokladem toho bude pravidelně odůvodněné tvrzení navrhovatelovo, že svědek bude s to vysvětliti nebo doplniti svoji výpověď ve směrech pro rozhodnutí věci závažných. Tohoto předpokladu však v souzeném případě nebylo; neboť obhájce navrhl prostě osobní výslech svědkyně K-ové, tedy zřejmě jen opětné slyšení řečené svědkyně o okolnostech, o nichž byla již vyslechnuta, a tohoto opětného výsledku nebylo podle výsledků hlavního přelíčení k vyšetření materiální pravdy třeba.